

Diana (Aurora Novăcescu), Venera (Maria Jurj). Procesul Mariei este demn și rectiliniu (Cecilia Teodoru). Corina începe pe un strigăt melodramatic, care stârnește ilaritate; nici la sfârșit tonul nu deține puterea de insinuare, insinuare așteptată, ceea ce ne face să credem că regizorul n-a sesizat o importanță schimbare de semnificații în replicile respective. În rest, interpreta Ruxandra Petra a făcut dovada unor resurse remarcabile, care o recomandă ca una din actrițele de bază ale ansamblului.

VLAICU VODĂ

de Al. Davila

Cu *Vlaicu Vodă* regizorul schițează un tablou vast, în care liniile dominante provin din compoziția mișcărilor și armonia plină de gust a culorilor. Din nou, meritele se împart cu realizatorii plasticii, de data aceasta, scenografa Teodora Dinulescu și autoarea costumelor, Maria Bortnovski. Vlaicu este învestmîntat în albastru, și prezența lui, pe fondul celorlalte culori temperate și diverse, are darul nu numai de a se distinge, dar și de a-i da o strălucire modernă. Prin contrast, evident, costumele Doamnei Clara se înfățișează în roșu închis. Modernă este concepută scenografia, mecanismul diversificării locurilor de acțiune funcționînd uimitor de simplu, numai prin manevrarea diferită a unor plăci suspendate. Dar, în afară de marea mobilitate pe care o înlesnește, această soluție mai prezintă și capacitatea de a spori gradul de expresivitate al spectacolului prin sugestiile mai ample pe care le provoacă, prin funcționalitatea ei perfectă. Apoi, spectacolul cîștigă în expresivitate prin riguroasa lui compoziție scenică, sirguincios executată de toți membrii ansamblului, care apar în această mare frescă istorică. Sint scene în care liniile de mișcare și de dispunere a grupurilor au o asemenea desfășurare încît stîrnesc de la sine admirația. Mai dificilă a fost omogenizarea ansamblului pe laturile lui interpretative, individuale. Aici se observă imediat discordanțe, se resimte izbitor distanța dintre cadru (modern) și conținutul interpretativ. Poate, pentru a realiza un acord, regizorul ar fi trebuit să fie el însuși pînă la capăt, modern, adică dispus să riște, adică îndrăzneț — și să-l distribuie, de pildă, în rolul titular pe singurul interpret ce practică un joc cu adevărat proaspăt în spectacol — Lucian Măscurel. Îl ascuți pe acest tînăr, rostind rar, simplu, punînd accent pe fiecare idee și pe fiecare nuanță, tiradele renașcentistului Pala, și te gîndești ce ar fi însemnat prezența lui în rolul inteligentului Domn al țării, constrîns să dejoace o conspirație atît de vicleană ca aceea a Doamnei Clara. Și,

păstrîndu-ne în cadrul impresiilor și sugestiilor, poate că tînărul interpret ar fi fost în măsură să transmită mai limpede și acea filiație spirituală pe care unele neliniști și simulări o realizează între voevodul român și prințul Danemarcei.

Să revenim însă la obiect. Spectacolul e ceea ce e, și interpretului lui Vlaicu, Dumitru Drăcea, nu i se pot opune nicicum aceste divagații personale. Ceea ce se poate spune e că n-are strălucire, n-are maiestate. Rolul lui e făcut din corectitudine palidă. Iar Doamna Clara, Chira Scarlat, ca să zic așa, nu se vede. Se disting, din ansamblu, prin forță și autenticitate Corvin Alexe (Groza Moldoveanul), Florin Plaur (Spătarul Dragomir), Nicolae Gherge (Costea Mușat).

G. Paraschivescu

Teatrul de Revistă și Comedie „Ion Vasilescu”

PĂCALĂ

de Ștefan Tita

Îndatorat de harurile sale și de meirea pe care o are de îndeplinit, Păcală, întotdeauna la curent cu problemele zilei, se reîntoarce în sat reciclat — inginer agronom, deh! — vesel, pus pe ghiduși, cum îi șade bine omului tînăr și de voie bună. Starea lucrurilor știute de personaj din aparițiile sale anterioare s-a schimbat de mult. Păcală e satisfăcut de această transformare a vieții satului, întru perfecționarea căreia e pus pe lucru. Năzdrăvanul va încurca planurile unor răuvoitori ai binelui comun, delapidatori din averea obștească, va limpezi hirjoana certăreață a unor tînci îndrăgostiți, ba chiar își va găsi și lui o fată cu care să colinde satul, astfel încît n-ar fi de mirare să-l aflăm într-o serie următoare pe pragul însurătorii.

Spectacolul, a cărui premieră a avut loc în sala arhiplină a căminului cultural din comuna Izvoarele, reflectînd animat și cu opinie viața satului, are un caracter agitatoric proeminent și face o bună propagandă teatrală în rîndul spectatorilor de la sate cărora le este destinat.

Comedia lui Ștefan Tita întrunește, pe coordonatele unei farse de factură populară, cîteva dintre calitățile cele mai iubite de public: replici hazlii și tăioase, o stare de spirit propice descărcărilor satirice, unele situații comice de efect. Muzica vioaie creată de Elly Roman, înșirînd pe firul melodic ecouri de cîntec popular, este adecvată spectacolului.

Constantin Răschitor, amintindu-ne de excelenta sa compoziție din *Viața... o comedie*, a creat un Păcală foarte mobil, șiret, prompt, a fost un veritabil staroste al jocului. Un trio de păcăliți a fost bine portretizat de Eugen Florescu, impetuos, agil, cameleonic, așa cum îi cerea personajul, de Dimitrie Dunea, care a compus cu bună intuiție masca unui tip rudimentar, dar nelipsit de o șiretenie anume și de Traian Păruș, jucând corect rolul unei mici canalii. Alexandra Albulescu a interpretat cu multă, apreciabilă măsură, un rol în care burlescul era periculos învecinat cu vulgaritatea. Mariana Negruzzi a schițat din câteva replici și-un cuplet, un personaj foarte atrăgător. Iar Tița Ștefan, celebra privighetoare a Bărăganului, ne-a încântat cu glasul său și chiar și cu — deloc neglijabile — elemente de joc actoresc.

Este laudabil că regizorul Paul Mihai Ionescu a lăsat cu generozitate libertate de acțiune personajelor; decorul viu colorat (scenografia: Olga Muțiu), a demonstrat o funcționalitate adaptabilă condițiilor scenelor rurale. Menționez acompaniamentul muzical spiritual, orchestra condusă de Jenică Dobre contribuind cu tragere de inimă la reușita spectacolului. În sfârșit, doar despre interludiile coregrafice compuse de Sultana Tismănaru putem spune că sînt cam fără sare.

D. N.

Teatrul „Țândărică“

RĂI ȘI NĂTĂRĂI

de Al. Popovici

Clasicul scriitor și pictor german Wilhelm Busch — precursor ilustru al desenului animat, — a inspirat dramaturgului Alecu Popovici comedia pentru teatrul de marionete intitulată plastic *Răi și nătărăi*, avînd ca personaje centrale pe cei doi poznași celebri, Max și Moritz și drept subiect, cascada lor de pozne aducătoare de pagubă, dar de fiecare dată încheiate cu scop evident moralizator, cu pedepsirea lor. Fiecare năzbitie pusă la cale de cei doi copii răi are datele unei mici scenete, meritele lui Alecu Popovici fiind acelea de a le fi găsit cea mai potrivită succesiune pentru a sporii interesul copiilor, de a fi găsit foarte inspirate momente de legătură între întâmplări și, în sfârșit, de a fi dat dialogului o transcriere românească

sprintenă și colorată, în versuri aparent naive, dar meșteșugit alcătuite.

Spectacolul poartă pecetea seriozității profesionale, imprimată de laboriosul regizor Ștefan Lenkisch, asistat de R. Zolla.

Fantezia, hazul, verva celor mai buni păpușari pe care-i avem nu se dezmințe. Acestor copii mari, lor sînt dragi și apropiați tîncii, spectatorii lor de totdeauna și de pretutindeni, asta se simte în fiecare tresărire a marionetelor însuflețite de ei. Dintre artiștii minutori, disting în primul rînd pe R. Zolla, Elvira Kladek, Sara Dan și Aurelian Manoliu. „Vocile“ aparțin unor actori de prestigiu, dintre care am reținut pe Mariana Oprescu, Alexandrina Halic, Tamara Buciuceanu, Jorj Voicu și Cornel Vulpe. Admirabilele momente de legătură sînt susținute de Sextetul Cantabile pe muzica lui Paul Urmezescu. În sfârșit, dar deloc cel de pe urmă, marionetele sînt realizate de Ella Conovici în linii și culori ce amintesc ilustrațiile lui Busch, iar decorurile, simple panouri desenate parcă în peniță, cu un admirabil simț al perspectivei, aparțin Mioarei Buescu. Ar mai fi ceva de spus: spre lauda lui, Teatrul „Țândărică“, prețuit în lumea întreagă, pe-legrin adesea pe toate meridianele, își face un punct de onoare din programul său de a sluji în primul rînd pe micii săi spectatori, credincioși sălilor din București. Optica falsă și păgubitoare a segmentării forțelor proprii în scopul realizării unor spectacole „de prestigiu“, de eventual export, în dauna altora, destinate obligațiilor cotidiene, concepute la un nivel submediocru, și eșuate în anonim, este străină Teatrului „Țândărică“. Să nu fie aceasta explicația adevăratului prestigiu, a caldei prețurii de care se bucură? Cine are urechi de auzit...

V. M.

Teatrul de păpuși
din Galați

PRINȚESA TURANDOT

de Carlo Gozzi

Reînviată, tema prințesei Turandot a început să cucerească tot mai multe inimi. După Opera din București și Teatrul din Tg. Mureș